

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 8. Confessio sit frequens; non differatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79340)

mortis poenam infligat. Cur misericordiam confectus tam rigidus? Petrus lacrymis, & gemitibus, confessus est suum peccatum; quod non fecit Ananias. Id. c. 19. in Joan. 10. q. 12.

Scio ubi habitas; ubi sedes est Sathana. Apoc. 2. 13. Ubi sedes est Sathanae, id est; mansio, non transitus: in illis enim mansionem fecit diabolus, qui peccata noluit confiteri; sed celant ea in gutture suo. In illis transit, qui, etsi peccant aliquando ex fragilitate; tamen statim confitentur. Hugo Card. hic.

Mulier insignis, ac pia, Clara nomine, in morbo sensibus destituta, jamque pro mortua habita; cum de exequiis jam cogitaretur, post quinque horas sibi redditur. Illa vultu attonitae similis, suam ad inferos deductionem, animarumque cruciatu immanissimos, cum ingenti sudoris copia, narrare. Vidi, inquit, in terribili illo, ardentique inferorum specu, dispositos lebetes, subiectis ignibus bullientes; in quibus numerosae animae miserimè coquebantur: nec longè flumen aquae glaciae constrictum, in quo, post intolerabiles ardores, subitaneò gelu cruciandae mergebantur: ex quo exinde erepta denuò in bullientes ollas deturbabantur. Quas inter fuisse unam asserbat, quae in hac vita familiariter usam se olim meminisset, aeternis cruciatibus adjudicata: quod prolem, dum uterò gestaret, enecasset; nec tantum facinus confessione ante obitum abluisset: Plurimorum postea, quos in vita noverat, tormenta, culpasque simul, ob quas peierant, recensébat. Quae cum in mentem Clarae intiderent, aut aliis explicaret, ubertimos totò corpore sudoris rivos praè horrore effundebat. Non vanam fuisse somni, morbive ludentis, imaginem commutatam dein in melius vitae, morumque ratio demonstravit. Annales Collegii Arimensis in Japonia.

§. VII.

Requisita ad fructuosam Confessionem.

RecoGITabo tibi omnes annos meos in amaritudine anima mea. Il. 38. 15. Confessio debet esse intenta; unde dicitur: *recoGITabo &c.* Contra illos, qui veniunt ad confessionem incogitati de peccatis: quia nullam, vel modicam, videntur habere sollicitudinem; cum tamen haec sint majora debita, & negotia, quae homo debet, vel habere possit in hac vita. S. Bonavent. diat. fal. c. 11. de Contritione.

Et cum venis, invenis eam scopis mundatam. Luc. 11. 25. quia saepe tantum pulverem mundant, non autem durum lutum, aut tenacem ceram, quae solo adhaeret: est enim opus ferreò instrumentò, ut terram radat. Ad eradicandam malam consuetudinem non sufficit frigida

Confessio; sed opus ferventi contritione. Stella hic.

Debet esse flebilis. Haec est enim aqua, quam Christus valde sitit. Et nullus fons tantum eum delectat, quantum puteus lacrymarum. In cuius figura quievit juxta puteum Samariae & petiit aquam Samaritanae. Jo. 4. scilicet lacrymarum; à muliere Samaritana, id est peccatrice. S. Bonav. diat. fal. c. 12. de Confess.

Illà est fructuosa accusatio, si subleata fuerit correctio. S. Chryl. in Pl. 84. Super uno peccato saepe iterum verbum, *peccavi*: ut, cum venerint novae suggestiones, addit Chrylostomus, ibi repellatur inimicus, dicendo: adhuc doleo peccatum vetustum; quomodo admitto peccatum novum?

Vade & lavare septies in Jordane. 4. Reg. 5. 10.

Plerique minimum, aut nullum, fructum de Confessione reportant: quia impræparati ad illam vadunt. S. Bernardin. l. 15. de vera Conf. Art. 1.

§. VIII.

Confessio sit frequens, non differatur.

Confiteantur tibi populi Deus. Pl. 66. 4. Notandum, quòd in hoc Psalmo quater ponitur, *confiteantur*: in quo frequentia confessionis commendatur: frequentanda enim est; quia frequenter cadit homo. Velloso in Judith. 7. Parænet. 33.

Si quis sibi nunquam unguis secaret, non capillum tonderet, non lavaret faciem; non oculos, non aures, nares, dentes, purgaret à sordibus; qualisnam videretur? Sylvestre potius animal, quàm homo, hic &c. Diez. In Circumc. D. c. 2.

Agricola, qui se in anno tantum semel peccit, dolorem sentit; qui autem quotidie, sine dolore, sic rara Confessio. Stella de cont. van. p. 3. cap. 52.

Habent elephantes hoc proprium; quòd semper lunam novam turmatim ad aquas accedunt, & ab omnibus sordibus in aqua se abluunt; & filios, quos ante se ire sinunt, semper similia facere instruunt. Gerson l. 1. c. 43.

Si ligno, aut saxo, similes essemus; lustrandae toties conscientiae labore facile superfedere possemus. Asser semel dolatus, lapis semel levigatus, permanent; quales eos ferramentum fabri firmavit. At nos hoc ipsò miscenti, quia tam mutabiles. Arbori crescit, aut luxurianti, similes sumus: palmiti; quae duo saepius putanda sunt. Se ipsam vermibus pro domo locat arbor, quae nulla unquam brachia olitoris cultro praebet secanda. In sylvam degenerat vitis, quae lacrymare non vult, quae fecari non sustinet. Drexel, Trismeg. l. 1. c. 4.

